

Stam1na, Kadonneet Kolme Sanaa

Elmni kevt kuin sulaa hulluutta
Kuljen aamutaivaan alla
Silmt sokeina, jalat rakoilla ja
Sydn hakkaa kahtasataa

Oli pakko - vaihdoin suuntaa
Palaan polkuni jlki, nyt on kiire
Piv nousee sittenkin...
Nyt tiedn mit sanoa

Mieleni maisemassa ainoat maamerkit
Ovat jttmni syvt arvet
Juoksen ja koetan suunnata kotiin
Mutta kuljen ristiin, eksynyt poika

Sulavat tunteet jtyvt jlleen,
Pahoja sanoja ja askel painaa
Mustavalkoiseen maailmaan
Tahdon kuitenkin palata ja huutaa

VIHAAN SINUA IHMINEN
JLJITIN SEN, JLJITIN SEN KADONNEEN LAUSEEN

VIHAAN SINUA IHMINEN
KADONNEET KOLME SANAA, OLIKIN JO AIKA VAIHTAA SUUNTAA

VIHAAN SINUA IHMINEN
EI MINULTA MITN PUUTU NILL MENNN, EI MIKN
MUUTU

VIHAAN SINUA IHMINEN
KADONNEET KOLME SANAA, EN AIO EN VAIHTAA SUUNTAA

Takalukossa on ovi,
Kynnys on ylitetty viimeist kertaa
Menneen talven lumia kaikki,
Hiljaa haihtuneet taivaan tuuliin
Piv kntyy ehtoon puoleen,
Min knnyn selin ja isken tulta koska
Jalkoja vielkin paleltaa... mutta ei kauaa

Ei askeltakaan, ei sanoja
En lyd en tarvetta karata
Jos totuus ei pala tulessakaan
Oli paluuni oikein ja puhe turha